

Nhiều mạng lưới (blogs) về Việt Nam đang tràn ào vào cuốn tiểu thuyết Ma Chiến Hào, của Mạc Ngôn dịch từ tiếng Hoa sang tiếng Việt. Nhiều người đã đặt câu hỏi tại sao một nhà văn Trung Quốc như Mạc Ngôn dám viết truyện về đời sống của Việt-Trung năm 1979 còn khi các nhà văn Việt Nam như Trần Văn Thọ, thí dụ trong tập truyện Rừng Đá của Vũ Ngọc Tiễn và Lê Mai, thì sách bỏ trống sâu và nhà xuất bản bỏ đóng cửa?

Chỉ để nói về những bình trên các blogs thì hiểu lý do chính gây nên bất bình là những lời chỉ trích của những học trò của lính chiến trong tiểu thuyết của Mạc Ngôn. Họ ca tụng vị tướng Trung Quốc đi đánh mặt nước phía Nam, mà tác giả thì không gọi tên là Việt Nam. Nhưng khi được giới người Việt nghe lời của vị chính ủy sư đoàn nói trong sách nói, “chúng ta hy sinh vinh quang, quá khổ của chúng ta là vinh quang, lúc này cũng vinh quang, tương lai cũng vinh quang. Bất kể sự hoài nghi nào về vinh quang của chúng ta đều là sai lầm, những sai lầm cần nghiêm trọng!”

Trong tiểu thuyết có những lời quân Trung Quốc chúc nhau giờ phút được nhiều đồng chí danh quân đi anh hùng. Tất nhiên người Việt nào được cũng phải động lòng. Nhưng là tờ báo Hà Nội Mới đã viết một bài ca ngợi Hào Thập Hào, viên tướng chỉ huy các trận đánh vào Cao Bằng là Lạng Sơn năm 1979. Ông tướng này cũng được giới thiêu là người chỉ huy trận chiến Hoàng Sa năm 1974, trong khi Hải quân Việt Nam Cộng Hòa bỏ vào tay quân.

Nhà xuất bản Văn Học viết lời giới thiệu cuốn truyện ngay trang bìa càng làm người đọc sôi giục. Họ ca ngợi sách này là “Một cách nghĩ khác với chiến tranh; và một cách ca tụng riêng về chủ nghĩa anh hùng.” Nếu có một “chủ nghĩa anh hùng” trong đó thì tất nhiên là anh hùng đi với người Trung Quốc, còn với người Việt thì không.

Những cũng nhiều người không đồng ý với thái độ phản nộ về những lời nói trong cuốn truyện của Mạc Ngôn. Vì tiểu thuyết là tiểu thuyết. Thế ra nhà văn này có một dụng ý khác hẳn. Nhiều người thấy chủ ý của Mạc Ngôn là chỉ trích chiến tranh, nói riêng chủ nghĩa xâm lăng năm 1979. Ông mô tả những “chiến tranh tràn ngập” gồm những nông dân thất nghiệp bỏ lính đi ra mặt trận rồi chết uổng, trong một cuộc chiến tranh vô nghĩa. Mạc Ngôn kể chuyện này, để “phê phán thói dối trá trong xã hội Trung Quốc nói chung và quân đội nói riêng,” như họ xét của một tác giả. Nhân vật Tiễn Anh Hào chỉ là một người lính đơn ch nào đã chết, chết vì anh tiểu đi trong có cái mộng to quá, nên muốn chết mà mộng vẫn nhô lên để bên dưới phát giác ra và bỏ n. Mạc Ngôn vẫn có lời văn hài hước và bi thảm để nói về một nhữ y.

Những người lên các mạng xã hội góp ý trên các blogs không những phê phán Mực Ngôn. Ý kiến mà những người này nói lên nhất, là phê phán đồng Công Sơn và Việt Nam đã cho xuất bản cuốn tiểu thuyết này, trong khi có các nhà văn trong nước không được viết gì về cuộc chiến tranh Việt-Trung năm 1979. Tức là, “Người ở Trung Hoa được nói, người ở Việt chỉ được nghe thôi.”

Cũng có người bình luận chính quyền Công Sơn trong việc xuất bản sách này. Có người ví việc cho xuất bản cuốn sách này là Việt Nam cũng từng ngẫm nghĩ bên Mỹ cho in bản dịch cuốn “Nỗi buồn chiến tranh” của Bảo Ninh, trong đó ông kể chuyện những chiến tranh tâm hồn khi cả người lính miền Bắc trong cuộc nổi dậy của Việt Nam trước năm 1975.

Những người bình luận này lập tức bị phản đối. Vì Mỹ là kẻ thù do, người Mỹ thù do in cuốn truyện của Bảo Ninh, những chính phủ Mỹ không bao giờ cấm các cuốn sách trong nước họ mà xem xét về cuộc chiến đó. Ngay trong thời còn chiến tranh đã có biết bao nhiêu sách Mỹ mang tính chất phản chiến. Việt Nam khác hẳn. Truyện ngắn mang tên “Chú Mìn Phở và tôi” của Vũ Ngọc Tiễn trong tập truyện “Rừng Đá” do nhà xuất bản Đà Nẵng in đã bị đồng Công Sơn lên án ngay lập tức.

Trong truyện này tác giả kể chuyện chiến tranh giữa khung cảnh của cuộc chiến Việt-Trung năm 1979; ông cũng nêu lên những ý nghĩ phản chiến. “Số thằng bố của cuộc chiến nằm trong dăm ba cái đầu họ, còn dân chúng hai bên mãi mãi là kẻ chiến bại, mãi chỉ là công cụ giết người mà thôi.” Có lúc lính hai bên chạm nhau, họ cũng chỉ dùng “toàn những lời lẽ của mấy ông cán bộ tuyên huấn hai bên, chẳng có hiểu gì đâu chứ!” Đợi chiến sự rồi cả hai con người đã mất trong thời chiến là cảnh những năm sau này, khi hai nước Công Sơn và Việt Nam và Trung Quốc thân thiện, hợp tác. Tay “lão bố” Trung Quốc nuôi đám đàn em là viên chức người Việt, bố bố trong cái đêm đêm. Vũ Ngọc Tiễn viết “...biết đâu mai kia hai thành viên chức mà thành công này có tiền mua chiếc xe vành vang cái mặt trời rấn dầy quần chúng, hay sang bên kia của khu ký kết vẫn bản ‘hợp tác toàn diện’...”

Có lẽ bản chất “hợp tác toàn diện” này là phàm hù dọa những người. Đó là những người đã được Nông Đức Mạnh dùng khi sang Bắc Kinh ký kết, ông huênh hoang ca ngợi “hợp tác chiến lược và toàn diện” giữa hai đồng Công Sơn. Bởi mấy kẻ duy nhất của đồng Công Sơn và Việt Nam không được những người “số lá” đó lọt qua! Đó chính là một lý do khiến cuốn Rừng Đá bị cấm, ngoài lý do tác giả dám khêu gợi chuyện của chiến tranh tàn khốc giữa hai nước “đồng chí anh em.”

Khi đi chỉ u hành động của Đảng Cộng Sản Việt Nam cầm quyền truy n Rừng Đá, với việc in bản dịch cuốn Ma Chiến Hưu, giới thiệu trong những phiên bản. Nhiệm vụ của lên án Đảng Cộng Sản đã theo mặt chữ truyện “văn hóa nô dịch” khi cho in truyện của Mạc Ngôn mà lại cầm sách của Vũ Ngọc Tiễn và Lê Mai; không những thế còn làm tôi đóng cửa nhà xuất bản Đà Nẵng. Có người lên án “đây là điển hình hòa bình,” theo lời nói của nhà thơ Bùi Minh Quốc, trong đó Đảng Cộng Sản Trung Quốc nhậm chức khi những cuốn của Việt Nam bằng cách nắm văn hóa truyện của Đảng Cộng Sản Việt Nam.

Cũng có người bệnh với Đảng Cộng Sản Việt Nam, cho là quy tắc nhin cuốn truyện của Mạc Ngôn là mặt quy tắc nh riêng của nhà xuất bản Văn Học, mà cấp trên trong Đảng Cộng Sản không biết. Những lý luận này đã bắt buộc, nêu lên rằng chữ để kiểm soát của Đảng Cộng Sản rất chặt chẽ: “Độc quyền mặt cuốn sách của phiên qua khá nhiều khâu chuyển bản, trong đó việc quản lý từ phía đảng và nhà nước. Việc cuốn sách này được ra đời cho thấy rõ có khi đây là chủ truyện của ai đó!”

Ai đó? Chắc có Bộ Chính Trị Đảng Cộng Sản Việt Nam chịu trách nhiệm. Cho nên có người không ngần ngại lên án Đảng Cộng Sản có chủ truyện cầm quyền Việt nói, chủ được nghe người Trung Quốc nói thôi. Nhà văn Trung Quốc Mạc Ngôn có quyền viết về “Nỗi buồn chiến tranh” còn trong những hần ma lính Trung Quốc, nhà văn Vũ Ngọc Tiễn không được phép kể chuyện những người lính Việt, dù hai bên cùng đem mặt cuốn chiến tranh vô nghĩa.

Cuốn thảo luận với bản dịch cuốn tiểu thuyết Ma Chiến Hưu của Mạc Ngôn cuối cùng đi tới mặt kết luận không tránh được. Đó là lên án chủ được tài đảng trị. Ngay cầm mặt người bên với chủ Hà Nội, coi việc xuất bản tiểu thuyết Ma Chiến Hưu chủ là mặt hành động của mặt nhà xuất bản, cũng phải công nhận là việc in cuốn sách này trong lúc cuốn của Việt Nam không ai được phép nhấc để cuốn chiến tranh Trung-Việt năm 1979, là vô ý thức, do chủ được tài mà ra. Mặt người Việt, “Đây là mặt tri thức của mặt cần bênh hiềm nghèo xuất phát từ chủ được tài.” Lời kết thúc Đảng Cộng Sản rất rõ, nguyên văn: “Hồi đòi quyền hốt, những thức thức là không quản được bất cứ cái gì, tất cả đều u lo n cào cào châu chấu lên hốt!”

Đi với người Việt Nam sống trong những thì cái tôi “đòi quyền hốt, những thức thức là không quản được bất cứ cái gì” không chủ nắm trong lãnh với báo chí, xuất bản mà thôi. Đảng Cộng Sản từ bản chủ theo chủ truyện được tài toàn trị. Họ muốn nắm để người dân nên cầm không ai được thức do phát biểu. Những trong khi thi hành chính sách toàn trị đó Đảng Cộng Sản còn làm những việc khác tàn dân, hại những không thế nào tha thế được. Họ có “quần” được đám tham quan ô lại mà đảng đã sinh ra và nuôi dưỡng hay không? Cuốn thảo luận với tiểu thuyết Ma Chiến Hưu sẽ giúp cho đảng bào trong những, nhất là giới thanh niên thấy rõ hần bản chủ được tài toàn trị này. Người dân đã công nhận, không cần bàn cãi nữa: “được tài là mặt cần bênh hiềm

## Mặt cần bệnh hiểm nghèo

T&#225;c Gi&#7843;: Ngô Nhân Dụng

Th&#7913; S&#225;u, 06 Th&#225;ng 3 N&#259;m 2009 12:28

---

nghèo!”

Thì bao giờ mới lo chữa bệnh?